

● Yaşar Bayar

Eylül Albümü

I/

Sarı safran ve pelte; buğulu bağ, dalgın ay
Serin/sırlı ipeksu; başında nemli bir tül
Her damla, düş ötesi, kırılmış mühre ve fay
Uçuşur bulut mendilleri, bahçelerle kül
Dalgın bir tecessüsle yapraklar yerde kalır
Rahlede bir imgelem, hep aynı bağlaç: eylül
Gün batar, güller kurur; bir inik perde kalır
Serin/sırlı ipeksu; başında nemli bir tül
Rahlede bir imgelem, hep aynı bağlaç: eylül

II/

Raks eder yakamozlar, ayna içinde esir
Hâlesi çoktan yitmiş bir rüyâ denizinde
Sararmış, solgun resim; nemli, küskün, münkesir
Tekvin nağmeleriyle gider ayın izinde
Rüzgârın dudağında eriyor düşsel sütun
Çöllerin taşı(r)dığı bir sevgili dizinde
Melâl: acı, kırağı; kor, kül ve bukalemun
Hâlesi çoktan yitmiş bir rüyâ denizinde
Çöllerin taşı(r)dığı bir sevgili dizinde

III/

Her yer enkaz ve leke; boş ve tenhâ yamaçlar
Mecâlsiz ölü evi; kimsesiz ve mükedder
Secdeye kapanmış sis; hasta yüzlü ağaçlar
Hırpani bir sözlükte: günler gibi ömürler
Kül kokulu küheylan, gül/kanadı budanmış
İlkyazın mülkü talan; giryân, iğdiş, derbeder
Ne varsa mâsivâda hep mecaza adanmış
Mecâlsiz ölü evi; kimsesiz ve mükedder
İlkyazın mülkü talan: giryân, iğdiş, derbeder

IV/

Bir semenderin sütü ıslak buluta gebe
Zaman çöl fırtınası: dürülmüş hâtırâtlar
Tensiz ve çıplak ve mağrur ve ebe: göçebe
Usun burgacından ayrılıyor kanatlar
Hüzün tayfının rengi su üstünde yüzüyor
Meçhul bir karanlığa dökülüyor hayatlar
Şeffaf örüntülerden ışıklar süzülüyor
Zaman çöl fırtınası: dürülmüş hâtırâtlar
Meçhul bir karanlığa dökülüyor hayatlar

V/

Vehm ettikçe mayi endişe, varlığa sızar
Boşaltıyor toprağa özsuyunu karanlık
Gönül, her yokluğu hep perde inerken anlar
Eylül: Yoksa teyellenmiş ölüm müdür artık
Ömürler böyle geçer, yasa bürünür düşler
Şebnemler üstünde nem... Saçlar başlar dağınık
Sükût insanı yorar... Ağlar şimdi gülüşler
Boşaltıyor toprağa özsuyunu karanlık
Şebnemler üstünde nem... Saçlar başlar dağınık

VI/

Mütehammil 'kün' günde; dönüyor yerküresi
Bir yağmur kuşu durur çeşmelerin tasında
Sanki tekrarlanıyor Sâd ve İsrâ sûresi
Bir Yusuf sessizliği nakşetmiş aynasında
Ah, epik ibrişimler örüyor çelengini
Tutkuyla titreşirler son ufkun atlasında
Yaralı zakkum gibi yangın sarmış engini
Bir yağmur kuşu durur çeşmelerin tasında
Tutkuyla titreşirler son ufkun atlasında

VII/

Kanamalı bu göğün, olsa da ağzı dili
Neden bir kuğu gibi vuruyor soyca kanat
Kimin için sallıyor şu sapsarı mendili
Kalbi niçin aksayan, kurulmamış bir saat
Tutmuş, ürkünç, sanrılı en incelmış dalından
Yok olmuş cam fânusta, d/ipsiz harf: eylül... Heyhat
Arz'ın akkor zamiri, cebinde kırık zaman
Neden bir kuğu gibi vuruyor soyca kanat
Yok olmuş cam fânusta, d/ipsiz harf: eylül... Heyhat

